

Valik ajakirjanduses Lindora laata kajastanud artiklitest.

Aasta 1998

Mare Piho filmi «Küll me Lindora laadal näe...» teleesilinastuse (16. oktoobril 1998 TV 3) arvustus
Postimees /Kultuur 20.10.1998

Pühapäev argipäeval Lindora laadal

PIRET ÕUNAPUU

Enamusele televaatajatest on kindlasti uudiseks Setu- ja Võrumaa piiril peetav Lindora laad, rääkimata sellest, et selline ehe kauplemine Eestimaal veel üldse võimalik on.

Mare Pihol on oma filmiga õnnestunud esitada suurepärase näide mõistele «visuaalantropoloogia». Kaamera käib ja vaatab, ei sega, ei suuna. Sellise tulemuse saavutamiseks peab olema inimene, keda tuntakse ja kellele usaldatakse ka kaamerasse rääkida.

Lisaks huvitavale pildile saab teada palju niisugust, mida tänapäeva inimene laadast lihtsalt ei tea. Kasvõi seda, et kui petta saad, siis käib ka see kauba sisse, ning et lisaks muule kaubale laadal ka kosjakaupa aeti. Algselt põhiliselt lambalaadana tuntud, on ta just loomadega kauplemise kohaks tänaseni. Filmis oli näha kaupa hobusest väikeste savivilede ja enneolematult suurte porganditeni. Viimase «potisetu», keraamik Meelis Kriguli sõnul peab laadakaup olema odav, hea tasku panna ja hästi praktiline.

Võrdselt on püütud informatsiooni kandma panna nii pilt kui heli, kuigi vahel oleks pidanud ehk seletav sõna rohkem pilti toetama. Linnainimene ei saa enam sellest aru, et põrsas kotis siis kohe vait jääb, kui talle peotäis kodulauda põhku juurde panna ja et see maagilise taustaga komme on pärit juba ürgsest ajast.

Laadast ja selle ajaloost on lastud rääkida nii müüjatel ja ostjatel kui ka «puu tagant kaevatel» tõsiteadlastel. Kui folklorist Marju Kõivupuu sõnade järgi on laad oluline suhtlemise vorm, on see sama, kui filmi alguses ütleb üks talumees: laad on niisugune tunne, et peab minema. Tervikuga haakuva huvitava osa moodustas ka ilmselt ainuke eraldi filmitud intervjuu Mihkel Hõrnaga ning tema lapsepõlvemälestused ajast, kui Lindora laadal ka lõvisid ja ahve näidati.

Pool tundi filmi annab rohkem kui mitu teaduslikku artiklit, annab lisaks teadmistele ka selle tunde. Kõik see oli nii eelmise aasta 28. oktoobril Lindoral, v.a see, et selle hobuse ostis siiski üks teine mees. Sellel aastal on kõigil veel võimalus ise minna ja oma silmaga näha.

Esilinastus «Küll me Lindora laadal näe...» Hilana, 1998; Autor Mare Piho

Aasta 2000

Pätiq pruuvsõq Lindora laatu ärq tsurki

Uma Leht nr 4, 07.11.2000

Harju Ülle, Rahmani Jan

28. rehekuu pääväl peeti Lindorah egäaastast simunapäävälaatu, mille kõrraldust pruuvsõq sekäq eelektriraadivargaq, kiä olliq terve Lindora külä pümmes jätnü. Ei ollõv eelektrit ei Meelissel egaq Liiviku Ossil egaq Kannistiku Kool`al ja ei tiiäki kellel viil. Ja egaq parhilladsõl aol ilma eelektrildaq lill kah ei liiguq, ei olõs saanuq tetäq oktsiooni ei näütemängu. A kuigi oll` eelektrivuul sinnäq lava mano yks saadu.

Muido oll` laatu niguq laatu õks. Ynnõ rahvast oll` maru pall`o kokko tulnu. Kiäki oll` säändse jutu valla lasknu, et taa Lindora laatu om nüüd saanuq 150 aastakka vanas. Tuu om muidogi sääne jutt, midä peris usku vast ei tasuq, a mineq tiiäq kah. Usku vöi, et ku papõrdõ perrä vöi lukõq, et Lindora laatu om tähistet 150 aastakka, sys vöisõq rahvas tuud laatu jo innemb ka pitäq. A no las ta ollaq.

Laadun hindän paistu timahava silmä, et eläjät oll` laatu tuudu kuigina vähävõitu. Tuust viimädses om kah`o. Viil paar` aastat tagasi vöisõq Lindora laaduh peris hobõsõkauplõmist kullõlda ni pörssidega kodo sõita. Hobõsõga oll` laatu tulnu paar` laadulist ynnõ, muido saisõq tii veeren autuq.

Tassa nakasõq viil viimädsena vanaaohõngulist juunt hoitnu Lindora laatu vallutama kaldsuq. Nii vanaq ku vahtsõq. Midä muud tuu poola kaup om, miä üte kandmisega sällän äraq lagonõs? Ja egaq laadarahvas nii väega kaldsõst hooliki-i. Midä ostõti: näütüses ilosit kõrralikkõ lastukorvõ üte hobõsõmehe käest, kiä oll` vankrõ ilostõ suurõmbit ja vähämbit

korvõ täüs ladunu. Kynõldi külh, et kyik korvimeistriq ommaq äraq koolnuq, a tuu miis`, kiä pidi kostkilt «säältpuult» ummi korvõga egäl aastal laaduh käümä, oll` kül viil eloh ja sai uma kaubast väega kipõstõ valla. Mesi oll` timahava laaduh kallis: 55 krooni poolõliitriline purgikõnõ. A tuuiist sai suurõ kilekotiga odavit kapstid, vii vai kõrraga 30 tükkü sällän kodo.

Laadunalja tetti kah. Algusõn oll` määnegi oktsion`, koh vist külh suurt midägi maaha müvvä-es, a nalja yks sai. Loosi naasõq teiväq viil ka estrada ja tuu, niguq kynõldas, rahvalõ miildü. Ja vast vöi tuudki laadunal`as pitäq, et üts` herr käve kutsikuga ringi ja pakk` tuud kolmõ krooni iist vai vast ka ilma iist, a kiäki es tiiq tuust jutust vällägi, kuigi oll` illos` jahipini kutsik.

A üts` Monika-nimeline edimädsse klassi tütär`lats` sai uma imädses mustast jänesesest valla: 50 krooni iist vöeti jänessekene äraq külh, muido massõq taolidsõq eläjäloomaq nii saa krooni ringin.

Aasta 2004

Lindoras peetakse isevärki laata

Äripäev 29.10.2004
Grethe Rõõm

Vastseliina valla mehi ühendav Teisipäevaklubi võttis mõne aasta eest oma hõlma alla Lindora laada, mida on peetud sajandeid alati simunapäeval ja mis kestis ka nõukogude ajal, kuid 1990. aastate algul hakkas hääbuma.

Kui Vastseliina Teisipäevaklubi mehed kolmapäeva õhtul Lindora laada toimumiskohta üle vaatama läksid, olid esimesed müüjad juba kohal. Ning neid tuli muudkui juurde. Eile varahommikuks oli männituka veeres asuv laadaplats kauplejaist pungil.

Nimelt tulevad kõik, kes midagi osta või müüa tahavad, 28. oktoobril kauplema Lindorra, kus saavad kokku kolm valda: Vastseliina, Meremäe ja Lasva. Aastatega on laat paisunud kolme valla rahva kauplemiskohast suuremaks, nüüd on tulijaid nii mujalt Võrumaalt kui ka Valga- ja Põlvamaalt, sekka ehk mõni kaugemaltki.

Õues on veel pime, kui Vastseliina Teisipäevaklubi liige Adu Ojamets mikrofoni kõhatab ning laadalistele hääd kauplemislusti soovib. Tõmbab sõrmikud tihedamini kätte, kohendab jopehõlmad koomale ja hakkab laadainfot jagama. Et laadaplatsi Obinitsa-poolses otsas saab käärimäläinud kalja mekkida. “No koduõllele ei tohi ju enam reklaami teha,” muigab ta ise. Ning platsi Võru-poolses servas ootab tühja kõhuga laadalisi suur pudrupott.

Teisipäevaklubi mehed veavad igal aastal laadapäeva varahommikul kohale helitehnika ning pakuvad kõigile kauplejaile võimalust oma kaupa reklaamida. Tasuta. Raha ei võta keegi ka kauplemiskoha eest. Laadalistelt ei oodata muud kui mõnusat tuju ja ehk ka paksu rahakotti. Ning ka seda, et pärast laata oma sodi laadaplatsilt kaasa viiakse.

Kõhuka tengelpungaga laadalist ootab oma küülikupaari juurde ka koolitüdrukust jänesekasvataja Mailis Ast. “Meil on neid loomi ikka päris palju, mõnest tuleb lihtsalt loobuda,” ütleb ta veidi kurvalt. Jutustab siis, kuidas ta terve suve jänestele kaks korda päevas heina vedas ning õhtuti nende puuri juures istumas käis. Juba ongi küülikukasti juurde uudistama tulnud vanamammi. Lubab jäneseid hiljem osta.

Sama mammi lubab koju viia ka hane, kes tee veerde pargitud Žiguli pagasiruumist pead välja küünitab. Hane eest küsitakse aga ligi pool tuhat krooni. “No sellist raha mul küll pole,” teatab ta siis otsustavalt ja läheb hoopis käsitööd uudistama.

Lapitekkidega kauplema tulnud Ilme Aim laotab kraami ostja ette laiali. Profina kiidab ta kaupa ning kiidab laata. “Vaat see on üks õige laat – keegi ei korralda, aga toimib nagu kellavärk!” Jutustab siis, et tung laadale on nii suur, et laadapäeva hommikul kell seitse polnud laadaplatsil tühja kohta enam kuskilt võtta.

Kui laat 1920. aastate algul suurema hoo sisse sai, kaubeldi Lindoras koduloomadega, laata kutsutigi lambalaadaks. Nüüd tuleb neljajalgseid riide- ning muu laadakraami hulgast tükk aega otsida. Ants ja Ljudmilla Mustki on oma laadakraami, kastitäre pörsaid, paksu vatiteki alla peitnud. Külmu ju. Peremees ütleb pilguga üle laadaliste libistades, et loomad kätte ei jää. Maarahvast on palju. Ning pörsaid vähe.

Must teab rääkida, et aastate eest polnud laadal sellist mekki nagu tänavu. Siis rutati hommikuhämaruses Lindorra, kaubeldi kiiresti ja kiirustati tööle. Nüüd aga hakkab õige kauplemine alles siis, kui päike päris kõrgel taevas. Ja kestab õhtuni välja.

Aasta 2005

Riidi om Lindora laat

Uma leht nr 88, 25.10.2005

Harju Ülle

Viil mõnõ ao iist käve Lindora laadu pääl kõva eläjidega kauplõminõ. Pilt' om tett 1997. aastagal.

Riidi, 28. rehekuu pääväl tulõva Lindora laadu pääl omma edimäst kõrda piiri pääle säet pulstimüüjile, kiä minevaasta talokraami müüjä laaduplatsi päält piaaigu vällä presse.

Lindora laat om vannu inemiisi mäletämise perrä hinnäst inämb ku sada aastakka esi är kõrraldanu, a timahavva otsusti Orava, Vahtsõliina ja Meremäe valla juhi, et olõ-i midägi tetä – vällämaisõ pudi-padi müüjit piät kuigi kokkupuulõ tõmbama, muido ei päse talokraami müüjä inämb laadu ligigi.

«Poola kaup murd nii hirsahe pääle, et uma kraami tegijil läts' väega rassõs,» kõnõlõs Vahtsõliina vallavanõmb Kauri Kadi. «Timahava om nii, et umma kraami saa müvvä sääl puul tiid, kos tuud om kõgõ müüd, pulstimüüjä saava kotussõ tõsõlõ poolõ tiid.»

Et vällämaa vidinidega kauplõja laoti minevaasta uma kauba väega lakja ja jätä-es tõisilõ kotust, sis seo aasta piät nä 3x3 meetridse platsi pääle är mahtuma. Platsimassu

piät nä kah masma, a uma kraami müüjile om kõik' iks prii, nigu kõgõ om olnu.

Et massina väega ütte unikuhe kokko es sõitnu, sis säetäs timahavva veidükene liikmist kah. «Om viil üts' park'misplats', piät kaema märke ja omma abimehe, kes parki avitasõ,» kõnõlõs Kauri Kadi.

Vahtsõliinast lätt timahavva laatu eski buss', tuu sõit vällä poolõ ütsä aigu ja tagasi tulõ kell 11.30.

Lindora laat olõ-i kõrdagi pidämäldä jäänü

«Mu esä olõsi parhilla 106-aastanõ, ku tä pois'kõnõ oll', joba sis käve vanõmbidõga Lindorra laatu,» kõnõlõs Truija Maimu (80) Lindora lähkült Tabinalt. Timä mäletämist piten olõ-i Lindora laatu tuust aost ütëlgi aastal pidämäldä jäetü.

Tä mäletäs, kuis lihonigu osti laadu päält kokko lambakar'a, 100-200 lammast kar'an, ja lätsi jalaga Võrolõ. Määg'mist oll' terve tii täüs.

«Tõnõ kari läts' takah, sis tulli õhva,» seletäs tä. «Juht' oll' iih ja kae, kos jõudsõ är hoita, et kari kohegi talomehe moro sisse es lää, ilosahe tiid piteh lätsi!»

Ku Maimu oll' tütar'lats' ja elli Loosi külän, joba sis oodi noorõ väega taad laatu ja laadu pääl peeti kõvva pito. «Oll' eski tsirkus, kahru ja ahvi olli!» seletäs tä.

«Õdagu oll' pido rahvamajan, orkestri oll' vällä kutsut ja pito peeti piaaigu hummoguni vällä! Oi, rahvast oll' laaduh pall'o, taa oll' nii murdu täüs! Tiiät, ku uhkõlõ kõik' rõivih olli! Nii tähtsä oll' taa laat seo nuka rahvalõ!» mäletäs Truija Maimu.

Lindora laat on jäänud püsima läbi aastasadade

Eesti Päevaleht 29. oktoober 2005
Kauksi Ülle, Võrumaa

Simunapäeval (28. oktoobril) on Võro–Seto piiril Lindoral juba sadu aastaid laata peetud.

Igatahes praeguste vanemate laadaliste vanemad on jutustanud oma lapsepõlves laadal käies nähtud tsirkusest, mustlastest ja lambakarjadest.

1990. aastateks tuli laat igasuguse korraldamiseta ikka kokku, mõned korvid, lambad, tööriistad müügil.

Mõni aasta hiljem, koos võro ja seto kultuuri taassünniga on järk-järgult elavnenud ka Lindora laat. Nagu vanemad inimesed kunagisest ajast mäletavad, nii oli selgi aastal laat kahel pool maanteed. Sikud eraldati lammastest – õieti küll olid sikud, lambad, kanad, põrsad, haned, korvid, maasink, kirikindad, kaltsuvaibad ja savinõud metsaaluse pool ja nn Poola turukaup teisel pool teed.

Laadale olid tulnud ka Võru Päkapi kumaa lasteaia lapsed, kes nägid laadas eelkõige loomaaeda – nii nagu esiemadele olid eksootilised kunagi laadale toodud ahvid, kilgati nüüd jänestega pappkastide ja pagasnikus lammaste ümber.

Vokid ja puusängiotsad

Kas kohtumine kitsega on erilisem kui eesliga vanal ajal? Kui mitmed fotoaparaadid olid valmis pörsaid pildistama, haarasid ostjad pörsad kaenlasse ja lahkusid pildistada ja silitada soovijate porisemise saatel. Juba 1992. aastast esitlevad võro liikumise tegelased laadal uut tuleva-aastast võro-seto tähtraamatut. Inimesed teavad seda juba nõuda, kui kohtavad sealt lähedalt pärit luuletajat-projektijuhti Jan Rahmanit, eurolauluseppa Ilvese Aapot või Lõkõriq' lauljaid. Ei puudu loteriid, toimub oksjon, kus kaubale lisatakse (savi)lammas. Vastava suure karjaga (valgid, hallõ, sinitsid ja verevid) on laadale tulnud lähedal elav kunstnik Sirje Rump ja minekut kaubal on.

Tänavu oli meeldiv uus asi kasutatud raamatute letid ja vanavaramüük. Vokid, puusängiotsad jms. Kui vanasti jutt või tüli pooleli jäi, siis öeldi: küll Lindora laadal näeme ja klaarime. Nii see laat vahest püsima on jäänudki.

Tänavuse laada nali pärines vist ühelt noorepoolselt mehelt, kes pakkus peo peal müügiks väikest halli hiirt, mille peale üks uudistajamees kostis: “Tulõ võta mul kotost, ommava pall’o suu-rõmba!”

Aasta 2007

Lindora laat aina paisub

Maavalla Koja uudis 01.11.10220 (2007)
<http://www.maavald.ee/prindi.html?id=1961>

Peaaegu poolteist sajandit on iga aasta porikuu 28. päeval Lindora teeristil laata peetud. Tänavu langes laadapäev pyhapäevale ja võis arvata, et rahvast tuleb ostma-myyma rohkem kui tavaliselt, kuid sellist rahvarohkust kui oli Lindoras yleeile, ei osanud kyll keegi oodata, kirjutas Võrumaa Teatajas Ivi Kaarna.

Auto autos kinni liikus laadaliste kolonn Võrust Lindorale. Hommikul kella yheksa paiku ulatus kahele poole teed pargitud autode rivi Lindoralt Tabina kylani. Kuid Lindora ristmikul kohtuvad neli teed ja ka ylejäänud olid autodest umbes.

Lindora on kyll isetoimiv laat, kuid Vastseliina meeste Teisipäevaklubi, vallavalitsus ja vabatahtlikud hoiavad laadal silma peal. Ivar Traagel ytlas, et tänavu tekitasid nad juurde peaaegu ruutkilomeetri jagu kauplemispinda, kuid ikka jäi väheks. Palju ruumi võtavad ära tööstuskaupade myyjad, kes tulevad laadaplatsile juba eelmisel päeval.

„Nendega on meil alati ytlemit ja lahkudes jätavad nad maha koristamata myygiplatsi. Arvame, et tuleval aastal tööstuskaupu enam Lindora laadal ei myyda,

sest tegu on siiski maarahva laadaga. Talukaupade, loomade ja käsitöö myyjaid tuleb järjest juurde ja ennekõike on neile myygi ruumi vaja,” ütles Traagel.

Tänavu oli Lindora laadal myygil tavalisest rohkem loomi: lambad, kitsed, seapõrsad, kyylikud, sulelised, koera- ja kassipojad.

Palju oli lambaliha myyjaid, pakuti suitsutatud kala, sinke ja vorste, koduõlut, suppi, putru, pirukaid. Minev kaup olid punutud korvid, lambanahad ja sellest tooted, jne.

Laadaliste rõõmsat tuju tõstsid veelgi loterii-allegrii, setu laulikud, Loosi naljanaised ja muidugi Ivan Orav (alias Andrus Vaarik). Kogu melu saatis siit-sealt kostev lõõtsamuusika, põrsaste kisa, kanade kaagutamine ja kõhtu kiusavad magusad maatoidu lõhnad.

Nagu varem, kulub ka tänavuselt laadalt saadud tulu laste jõulukinkidele ja suurperede toetuseks, kinnitas Ivar Traagel.

Aasta 2008

Rahvusvaheline Lindora laat piltides

Autor: [Ilmar Vananurm](#)

29.10.2008

28. oktoobril toimus Lindora laat.

Foto: ILMAR VANANURM

Naljaga pooleks võib öelda, et kui Lindora laadal osalevad võrukad, setod, saarlased, tartlased ja mulgid, siis on tegemist rahvusvahelise laadaga.

Kuna aga kauplejate seas oli peale eelnimetatute ka lätlasi ja venelasi, siis pole kahtlustki, et igal aastal 28. oktoobril toimuv Lindora laat Kagu-Eesti teederistmikul on rahvusvaheline. Lisaks kauplejatele esinesid rahvalaulikud ka Irboskast, samuti olid üle kontrolljoone tulnud Petseri administratsiooni kultuuriosakonna juht Jelena Titškina ja Petseri rajoonis Radaja külas seto eramuuseumi teinud Tatjana Ogarjova.

Peale Meremäe setoansambli pakkusid laadarahvale muusikarõõmu ka mitmelt poolt Eestist kokku tulnud metsasarvepuhujad.

Kohalikud ettevõtjad kasutasid laata oma toodete müügiks. Misso vallast Kärinä külast oli tulnud Nopri talu peremees Tiit Niilo, Hilana külast Meremäe vallast tõi Mardimäe mahetalu laadale lambaliha ja koduõlut Toomas Tuvi. Lambast suuremaid loomi seekord ei paistnud. Küll aga müüdi kutsikaid ja kiisusid ja jäneseid. Leiba-saia tuldi müüma lausa Saaremaalt, nende laadasai maksis 25 kr. päts.

Laadahinnad: lambaliha 65 kr/kg, kartul 4 kr/kg, porgand 6 kr/kg, punapeet 3 kr/kg, kaalikas 6 kr/kg, sibul 6 kr/kg, hapendamisekapsas 3 kr/kg. Mee hind oli 70 kr 0,7 kilo eest. Koduõlu oli sügise kohta kallis –0,5 liitri eest tuli janusel maksta 30 krooni.

Aasta 2010

Homme toimub kuulus Lindora laat

Veebiportaal Külauudised, 27. okt 2010:

<http://www.kylauudis.ee/2010/10/27/homme-toimub-kuulus-lindora-laat/>

Homme varahommikul algab Võru- ja Setumaa piiril kuulus Lindora laat, kuhu tulevad kokku kõikvõimaliku kauba pakkujad kogu Eestist. Laat on eripärane selle poolest, et toimub alati 28. oktoobril ja ajalooliselt pole keegi seda kunagi korraldanud.

Et tänapäeval on laadale tung niivõrd suur, on võtnud laada ohjamise oma õlule Vastseliina Piiskopilinnuse SA, MTÜ Vastseliina Teisipäevaklubi, Vastseliina vallavalitsus, Vastseliina rahvamaja, Meremäe vald, Orava vald ja kaitseliidu Rõuge-Vastseliina üksikkompanii.

Käsitööga, loomadega, kodulindudega ning talukaubaga ja talus valmistatud toiduga kauplejad on maksust vabastatud. Müüjate paigutamine toimub saabumise järjekorras, kohtade arv on piiratud. Korraldajad jätavad endale õiguse paigutada kauplejad vastavalt kaubagruppidele.

Õige laadaline võtab kaasa hea tuju, paneb end ilmastikule vastavalt riidesse ja on hommikul vähemalt kell 8 kohal, siis on vähem probleeme auto parkimisega. Hilisemad kohale jõudjad peavad arvestama sellega, et laadapaigani jõudmiseks tuleb maha kõndida mitu kilomeetrit. Laadal tasub osta heategevusloteriid, mille tulu läheb Vastseliina valla vähekindlustatud peredele jõulupakkide ostmiseks.

Programm:

7.00 – 14.00 Kauplemine

9.00 – 9.30 Orava valla rahvatantsijad

10.00 – 10.20 Loosi Nalanaase huumoriprogrammiga

10.30 – 11.00 Hõpehelme ja Meremäe mehed
11.00 – 11.30 Esinevad tantsutrupp Helles rahvatantsudega ja showtantsutrupp
Muhedad mustlas- tantsudega, Palupera vallast

Lindora tõmbas laadasuvele joone alla

Maaleht 04. november 2010
Peeter Ernits

Foto: Peeter Ernits

Maalaadad on rahva seas endiselt ülipopulaarsed. Kuigi talukauba ja käsitöö pakkujad tahaksid pulstimüüjaid eemale peletada, ei saa nendeta paraku hakkama.

Midagi müstilist on selles, kui ühel kindlal päeval aastas, olgu sõda või sügav rahu, olgu ilm või nädalapäev milline tahes, koguneb kusagil metsas rahvas nelja tee ristile.

Just nii on see simunapäeval ehk 28. oktoobril Võru ja Setumaa piiril, kus juba hallidest aegadest peale on peetud Lindora laata.

Muiste kaubeldi seal ainult hobuste, lehmade ja lammastega. Veel paarkümmend aastat tagasi, kui Vastseliina mees Ivar Traagel Lindoral käima hakkas, oli see väike ja armas laata.

“Meie ja naabervalla elanikud käisid siit hommikul läbi. Ostsid lambaliha, kartulit või isekootud kindaid. Puhtalt maalähedane kaup. Setud laulsid. Keskpäevaks oli kõik läbi,” pajatab Traagel, kes on ka Lindora laata peakorraldaja.

Eelmisel neljapäeval pakkisid aga viimased kaupmehed Lindora metsa vahel oma kauba kokku alles kella nelja paiku õhtupoolikul.

Lindora laata hakkas paisuma viis aastat tagasi, kui laadaplatsi vallutasid pulstimüüjad. Eelmisel neljapäeval külastas seda metsalaata juba tublisti üle 10 000 inimese.

Arvestades, et Lindora laata kestab kõigest pool päeva, annab ta külastajate rohkuse poolest silmad ette teistele Eestimaa laatadele.

...

Artikkel jätkub teiste Eesti suuremate laatade ülevaatega